

Τα αμέτρητα περιστατικά έμφυλης βίας και γυναικοκτονιών που έρχονται διαρκώς στο φως, δεν συνιστούν φυσικά εξαιρέσεις, ούτε μεμονωμένες περιπτώσεις. Αντιθέτως, αποτελούν προϊόντα της ίδιας της κανονικότητας στην καπιταλιστική-πατριαρχική κοινωνία, αποτέλεσμα των πολλαπλών καταπίεσεων που προκύπτουν από τη σχέση τάξης- φύλου και ταυτόχρονα, από τη διείδυση της πατριαρχίας, στο σύνολο των κοινωνικών σχέσεων. Της πατριαρχίας ως ιδεολογίας, που παρότι προϋπήρχε του καπιταλισμού, αποτέλεσε δομικό στοιχείο συγκρότησής του και προϋπόθεση της επιβίωσης του. Στην καπιταλιστική Δύση, που διατείνεται πως ξεμπερδεύει πλέον με αιώνες έμφυλης καταπίεσης, μέσα από την καλλιέργεια ενός φιλελεύθερου αστικού φεμινισμού και την απόδοση θέσεων εξουσίας στις γυναίκες, η πραγματικότητα είναι αμείλικτη για τις εργαζόμενες και τις άνεργες, τις γυναίκες του λαού και της εργατικής τάξης. Την ίδια στιγμή, για τις απόκληρες, τις μετανάστριες και τις προσφύγισσες, τις «χωρίς χαρτιά», αλλά και για τα φτωχά ΛΟΑΤΚΙ άτομα, η ένταση της εκμετάλλευσης είναι ακόμα μεγαλύτερη, καθώς υφίστανται τη βία του κοινωνικού και εργασιακού αποκλεισμού, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την ποιότητα των ζώων τους.

Στις συνθήκες της έντονης συστημικής κρίσης που έχουν διαμορφωθεί στο πλαίσιο της συνεχιζόμενης πανδημίας, η σκληρή ταξική αναδιάρθρωση σηματοδοτεί και το βάθεμα της έμφυλης εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Με σημείο καμπής για το εγχώριο παράδειγμα την ψήφιση του αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη, που εδραίωσε την απόλυτη ελαστικοποίηση της εργασίας, οι γυναίκες των λαϊκών στρωμάτων και της εργατικής τάξης παλεύουν να ανταπεξέλθουν παράλληλα στους ρόλους τους ως μητέρες και τροφοί, μια εργασία ανέκαθεν απλήρωτη και μη αναγνωρίσιμη από το κράτος, αλλά και την κοινωνία. Ο νόμος θέτει έμμεσα υπό διευθέτηση (!) και το ζήτημα της σεξουαλικής παρενόχλησης, για το οποίο προβλέπει επίσης «συνεννόηση» με τους εργοδότες. Στο έδαφος της νέας εργασιακής δυστοπίας, χαρακτηριστικό είναι το πολύ πρόσφατο περιστατικό μητέρας γιατρού που δεν προσλήφθηκε σε θέση εργασίας σε μεγάλο νοσοκομείο της χώρας, με την αιτιολογία πως «έχει δύο μικρά παιδιά», με την αναπληρώτρια Υπουργό Υγείας Μ. Γκάγκα να νομιμοποιεί την απόφαση, απορρίπτοντας την προσφυγή της εργαζόμενης στο Υπουργείο Εργασίας. Αποκαλυπτικά είναι, σχετικά με τα παραπάνω, τα αποτελέσματα πρόσφατων ερευνών σχετικά με τις επιπτώσεις που επέφερε στη ψυχική υγεία των κοινωνιών ο υποχρεωτικός εγκλεισμός στο σπίτι στην πανδημία, που έδειξαν εξαιρετικά υψηλά ποσοστά κατάθλιψης και διαταραχών άγχους για τις γυναίκες και περισσότερο τις μητέρες, λόγω των πολλαπλών βαρών που καλούνται να σηκώσουν.

Στον καπιταλισμό και την πατριαρχία, η έμφυλη βία, η βία που οι γυναίκες, αλλά και τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα, υφίστανται καθημερινά, στους χώρους εργασίας, στο δρόμο, στο σπίτι είναι καθεστώς, και όσο η συστημική σήψη προχωράει, το φαινόμενο θα εντείνεται. Μια από τις επιπτώσεις που επέφερε η αναγκαστική παραμονή των γυναικών ανά τον κόσμο στο σπίτι την περίοδο της πανδημίας, υπήρξε η ραγδαία αύξηση των περιστατικών έμφυλης βίας, γεγονός που φάνηκε μέσα από τον τεράστιο

αριθμό κλήσεων σε γραμμές υποστήριξης. Πιο συγκεκριμένα, το πρώτο δεκάμηνο του 2021, η Γραμμή SOS «15900», η οποία λειτουργεί με χρέωση, δέχθηκε 7.809 κλήσεις, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων αφορούσαν περιστατικά βίας, κυρίως ενδοοικογενειακής, ενώ 2.699 γυναίκες ανέφεραν ως δράστη τον νυν ή πρώην σύζυγο ή σύντροφό τους. Καθώς το έτος 2021 φτάνει στο τέλος του, μέχρι σήμερα, έχουν γίνει γνωστά 13 περιστατικά γυναικοκτονιών με δράστες συζύγους, συντρόφους, πατέρες.

Ακόμη, αμέτρητα είναι τα καταγεγραμμένα περιστατικά έμφυλης βίας, βιασμών, σεξουαλικών παρενοχλήσεων και επιθέσεων και μπορούμε να φανταστούμε πόσα ακόμη συντελούνται καθημερινά που δεν βλέπουν το φως της δημοσιότητας. Η υπόθεση της Ηλιούπολης υπήρξε αποκαλυπτική της πατριαρχικής και της ακραίας βίας που υφίσταται μεγάλο ποσοστό γυναικών και ατόμων ανά τον κόσμο εντός των κυκλωμάτων σωματεμπορίας και πιο ειδικά, του διαχρονικού ρόλου της ΕΛΑΣ ως εγγυητή της κερδοφορίας τους. Της αστυνομίας ως του κατ' εξοχήν κρατικού μηχανισμού που νομιμοποιεί την έμφυλη βία, που την ώρα που χτυπάει με τα γκλοπς αγωνιζόμενες γυναίκες στις διαδηλώσεις, εξευτελίζει και κακοποιεί κρατούμενες, στις φυλακές, τα camps και την Αμυγδαλέζα, αδιαφορεί προκλητικά στις κλήσεις κακοποιημένων γυναικών, πολλές εκ των οποίων τελικά καταλήγουν δολοφονημένες. Και φυσικά, οι «καθημερινοί» άντρες-βιαστές, όπως στην περίπτωση της 50χρονης καθαρίστριας-εργάτριας στα Πετράλωνα, όπως το κάθαρμα ιδιοκτήτης κέντρου μασάζ στα Εξάρχεια, μια πολύ σοβαρή υπόθεση που ήρθε στο φως το περασμένο καλοκαίρι.

Ως απόληξη της πατριαρχίας, η έμφυλη βία εκδηλώνεται και αναπαράγεται διάχυτα σε όλο το φάσμα των κοινωνικών σχέσεων. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία σε επίπεδο ΕΕ, το 1/3 των γυναικών έχουν δεχθεί σωματική ή/ και σεξουαλική βία, ενώ το 75% καταγγέλλουν σεξουαλική παρενόχληση στο χώρο εργασίας τους, όπου το ανύπαρκτο προστατευτικό πλαίσιο και φυσικά, ο εκβιασμός της απόλυσης επιβάλλουν τη σιωπή. Τα περιστατικά που έρχονται στο φως τελευταία είναι ενδεικτικά μιας συνθήκης βαθιά ριζωμένης στη βαθιά πατριαρχική ελληνική κοινωνία. Πρόσφατα μόλις έγινε γνωστή η υπόθεση της εκπαιδευτικού στη Λάρισα, που καταγγέλλει το βιασμό από τον προϊστάμενό της, ο οποίος φαίνεται να εμπλέκεται και σε πολλές ανάλογες επιθέσεις. Ακόμη, έχει αναδειχθεί πλήθος περιστατικών σεξουαλικών επιθέσεων σε σχολεία και πανεπιστήμια, με πρόσφατες τις καταγγελίες δύο μαθητριών για βιασμό από συμμαθητή τους σε σχολείο στα δυτικά της Θεσσαλονίκης, όπως το περιστατικό σεξουαλικής παρενόχλησης 11χρονης μαθήτριας από καθηγητή στο Μοσχάτο, αλλά και των φοιτητριών μαιευτικής από καθηγητή τους, οι οποίες βγήκαν μπροστά και αγωνίστηκαν για την υπόθεσή τους.

Σήμερα το ακροδεξιό πολιτικό προσωπικό της χώρας, η κατ' εξοχήν ιστορικά πολιτική δύναμη των δοσίλογων, των βασιανιστών και των βιαστών, εκφράζει και πριμοδοτεί στο απόλυτο την ελληνική εκδοχή της πατριαρχίας, του δόγματος Πατρίς-Θρησκεία –Οικογένεια, διαχρονικού και αδιαμφισβήτητου από όλες τις αστικές

κυβερνήσεις πυλώνα του ελληνικού παρασιτικού καπιταλισμού, μέσα από το οποίο η γυναίκα προσλαμβάνεται αποκλειστικά ως μηχανή αναπαραγωγής του «έθνους». Απόλυτη έκφραση αυτού, υπήρξε η απόπειρα διοργάνωσης το περασμένο καλοκαίρι του «Συνεδρίου Γονιμότητας», υπό την αιγίδα της ελληνικής alt right και της Εκκλησίας που ακυρώθηκε υπό την πίεση της κοινωνικής κατακραυγής και που προσπάθησαν να επαναφέρουν σε ανάλογη διαδικτυακή εκδήλωση του δήμου Κατερίνης με τη συμμετοχή του γελοίου περιφερειάρχη Πατούλη. Η πατριαρχική επίθεση στα γυναικεία δικαιώματα και τις κατακτήσεις, πραγματοποιείται από την κυβέρνηση μέσα από διάφορες νομικές πρωτοβουλίες, με σημαντικότερη το νόμο Τσιάρα για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια, που αποτελεί πλέον ένα γερό όπλο και εργαλείο εκβιασμού των κακοποιητικών πατεράδων προς τις μητέρες, ενώ μάλιστα, ευρωβουλευτές της ΝΔ πρόσφατα ψήφισαν ενάντια σε νόμο για τις αμβλώσεις στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Στη σημερινή συγκυρία, μέσα από τις αντιθέσεις του συστήματος, έχει αναπτυχθεί μια τεράστια κοινωνική δυναμική στους κόλπους του γυναικείου κινήματος παγκοσμίως, από τους αγώνες των γυναικών στην Πολωνία για την υπεράσπιση του δικαιώματος στις αμβλώσεις, στην Τουρκία ενάντια στις πολιτικές του φασιστικού καθεστώτος Ερντογάν, τις γυναίκες στο Αφγανιστάν που διαδήλωναν με κίνδυνο της ζωής τους ενάντια στους Ταλιμπάν, μέχρι τις αγωνιζόμενες γυναίκες στο Μεξικό, μια χώρα όπου διαπράττονται περίπου δέκα γυναικοκτονίες την ημέρα. Με αφετηρία τις χώρες της Λατινικής Αμερικής και ενώ καθημερινά διαπράττονται αμέτρητες γυναικοκτονίες ανά τον κόσμο, το φεμινιστικό κίνημα παγκοσμίως διεξάγει αγώνες για τη νομική κατοχύρωση του όρου και για την πλατιά κοινωνική του αναγνώριση. Παράλληλα, παρατηρείται διεθνώς και μέσα από τα social media, ένα κίνημα που πριμοδοτεί τις δημόσιες καταγγελίες περιστατικών έμφυλης βίας, που παρότι μπορεί να αφομοιώνεται εύκολα από την κυρίαρχη ιδεολογία και τον αστικό φεμινισμό λόγω των διαταξικών του χαρακτηριστικών, δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε την απελευθερωτική του διάσταση, αναγνωρίζοντας τις προοπτικές του, όταν αυτό συνδέεται με ευρύτερα κοινωνικά - ταξικά προτάγματα.

Για όλες εμάς, τις αγωνιζόμενες γυναίκες, τις κομμουνίστριες και τις αναρχικές, τις εργαζόμενες, τις άνεργες, τις γυναίκες του λαού και της εργατικής τάξης, ο αγώνας για τη γυναικεία χειραφέτηση είναι διαρκής και αλληλένδετος με το συλλογικό και επίμονο αγώνα για την κοινωνική και την ταξική απελευθέρωση, με το πανόραμα των αγώνων της εποχής μας, στους εργασιακούς χώρους, στη διεκδίκηση δημόσιας, δωρεάν και καθολικής υγείας και παιδείας, ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τον πόλεμο, απέναντι στην κρατική καταστολή.

Έχοντας πλήρη συνείδηση των αιώνων έμφυλης καταπίεσης που κουβαλάμε στις πλάτες μας, ως γυναίκες στο σύγχρονο καπιταλιστικό κόσμο, ενδυναμώνουμε τη θέση μας μέσα στην κοινωνία και το κίνημα, συλλογικοποιούμε τις ανάγκες, τις αγωνίες, τις κραυγές και τις επιθυμίες μας, παλεύουμε στην καθημερινότητά μας, ώστε να δώσουμε τέλος στην πατριαρχία, την έμφυλη βία και την καταπίεση.

Δεν ξεχνάμε τη Νεκταρία, τη Δώρα, τη Γαρυφαλλιά, την Ελένη, τη Μαρία, την Καρολάιν, την Κωνσταντίνα, τη Βιολέτ, την Ελένη, τη Βασιλική, την Ανίσα, τη Σταυρούλα, τη Μόνικα και όλες τις δολοφονημένες από την πατριαρχία, τα ονόματα των οποίων δεν θα μάθουμε ποτέ

Πες την με το όνομά της, «γυναικοκτονία»

Καμία μόνη – καμία ανοχή στην έμφυλη βία

Να τσακίσουμε την πατριαρχία,

Να συναντηθούμε στον αγώνα για την ταξική απελευθέρωση και τη γυναικεία χειραφέτηση!

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ- ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΜΦΥΛΗ ΒΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 25 ΝΟΕΜΒΡΗ,

-Αθήνα, πλ. Κλαυθμώνος, 6.00 μ.μ

-Θεσσαλονίκη, Άγαλμα Βενιζέλου, 7.00 μ.μ.

Ταξική Αντεπίθεση (Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστ(ρι)ών)